

สาระ: ลูก ๆ ที่แสนหวาน การศึกษานี้คือแหล่งแห่งรายได้ของลูก ด้วยการศึกษานี้ที่ลูกได้จัดหารายได้ถึง 21 ชาตเกิด

คำถาม: นี่เป็นรายได้หรือการสูญเสียที่ไปสู่ดินแดนแห่งการหลุดพ้น?

คำตอบ: สำหรับผู้ทำบัตติ นั้นเป็นรายได้ เพราะพวกเขาได้ร้องขอความสงบมาถึงครึ่งหนึ่งของวงจร แม้แต่หลังจากทำความเพียรพยายามอย่างมาก พวกเขาไม่ได้พบกับความสงบ เวลานี้พวกเขาได้รับความสงบจากพ่อ นั่นคือพวกเขาไปสู่ดินแดนแห่งการหลุดพ้น ดังนั้น, นั่นคือผลของความเพียรพยายามของครึ่งหนึ่งของวงจรของพวกเขา เหตุนี้เองสิ่งนั้นจึงกล่าวได้ว่าเป็นรายได้ไม่ใช่การสูญเสีย ลูก ๆ กำลังทำความเพียรพยายามเพื่อไปสู่ดินแดนแห่งการหลุดพ้น เวลานี้ลูกมีประวัติศาสตร์และภูมิศาสตร์ของทั้งโลกรายร่ำอยู่ในสติปัญญาของลูก

โอมชานติ พ่อทางจิตได้อธิบายแก่ลูก ๆ ที่สุดแสนหวานว่า: เป็นจิตวิญญาณที่เข้าใจทุกสิ่ง ในเวลานี้, พ่อกำลังพาลูก ๆ ไปสู่โลกทางจิต นั่นเรียกว่าโลกทางจิตของเหล่าเทพและโลกนี้เรียกว่าโลกวัตถุ, โลกของมนุษย์ ลูก ๆ เข้าใจว่านั่นเคยเป็นโลกของเหล่าเทพ เคยเป็นโลกที่บริสุทธิ์ของมนุษย์ที่สูงส่ง เวลานั้นมนุษย์ไม่บริสุทธิ์ และเหตุนี้เองพวกเขาจึงยกย่องและกราบไหว้บูชาเทพเหล่านั้น ลูกมีสำนึกว่าในต้นไม้อื่นๆ, ก่อนอื่นมีเพียงศาสนาเดียวอย่างแท้จริง ลูกต้องอธิบายภาพลักษณ์ของต้นไม้อื่นๆด้วยเช่นกัน เมื่อลูกอธิบายภาพลักษณ์ที่หลากหลาย เมล็ดของต้นไม้นั้นอยู่เบื้องบน พ่อคือเมล็ดของต้นไม้อื่นๆ เมล็ดเป็นเช่นไร ผลก็เป็นเช่นนั้น นั่นคือใบไม้ที่ปรากฏออกมาจากเมล็ด นี่คือการมหัศจรรย์เช่นกัน สิ่งที่สุดแสนเล็กน้อยได้ให้ผลอย่างมากมาย! รูปของสิ่งนั้นก็เฝ้าแต่เปลี่ยนแปลงไปอย่างมาก ไม่มีใครรู้จักต้นไม้อื่นๆนี้ สิ่งนี้เรียกว่าต้นกล้วย สิ่งนี้ได้มีการอ้างอิงไว้ในกิตะเท่านั้น ทุกคนรู้ว่ากิตะคือคัมภีร์ศาสนาอันดับหนึ่ง คัมภีร์เองก็ตามลำดับกันไปด้วยเช่นกัน เช่นที่ศาสนาได้มีการสร้างขึ้นตามลำดับกันไป เพียงลูก ๆ เท่านั้นที่เข้าใจสิ่งนี้ ไม่มีใครอื่นมีความรู้ สิ่งนี้ได้อยู่ในสติปัญญาของลูกว่าศาสนาใดอยู่ในต้นไม้อื่นๆเป็นอันดับแรก และแล้วศาสนาอื่นๆขยายตัวอย่างไร สิ่งนี้เรียกว่าการเล่นที่หลากหลาย ทั้งต้นไม้อยู่ในสติปัญญาของลูก ๆ สิ่งหลักคือต้นไม้อื่นๆเติบโตอย่างไร ลำต้นของเหล่าเทพไม่ได้คงอยู่ในเวลานี้ กิ่งก้านสาขาทั้งหมดก็ยังคงยืนอยู่เท่านั้น แต่รากฐานของศาสนาเทพดั้งเดิมที่คงอยู่ตลอดไปไม่ได้คงอยู่ ได้มีการจดจำกันว่าศาสนาเทพดั้งเดิมที่คงอยู่ตลอดไปได้มีการก่อตั้งขึ้น และศาสนาอื่นๆทั้งหมดก็ถูกทำลาย เวลานี้ลูกรู้ว่าต้นไม้อื่นๆนั้นเล็กมาก ในเวลานั้นไม่มีศาสนาอื่นใดที่จะคงอยู่ ต้นไม้นั้นเล็กในตอนแรกและแล้วก็เฝ้าแต่เติบโต ต้นไม้มีการขยายตัวทีละน้อยและเวลานี้ได้มีขนาดใหญ่มาก ช่วงชีวิตของต้นไม้อื่นๆจบสิ้นลงแล้วในเวลานี้ ตัวอย่างของต้นบันยาสก็เป็นอย่างที่ดีมากที่จะอธิบายสิ่งนี้ นี่คือการรู้ของกิตะด้วยเช่นกัน พ่อที่นั่งและพูดกับลูกเป็นการส่วนตัวที่จะทำให้ลูกกลายเป็นราชาเหนือราชา และแล้วในหนทางของบัตติ คัมภีร์กิตะก็จะมีการเขียนขึ้นอีกครั้ง ละครันถูกกำหนดไว้แล้วเป็นนิรันดร์ สิ่งเดียวกันจะเกิดขึ้นอีกครั้ง และแล้วไม่ว่าศาสนาใดได้มีการก่อตั้งขึ้น ศาสนานั้นก็จะมียุคสมัยของตนเอง ศาสนาสิกข์จะมีคัมภีร์ของตนเอง และชาวคริสต์และชาวพุทธจะมีคัมภีร์ของพวกเขาเอง ประวัติศาสตร์และภูมิศาสตร์ของทั้งโลกกำลังรายร่ำอยู่ในสติปัญญาของลูกในเวลานี้ สติปัญญากำลังรายร่ำการรายร่ำของความรู้ ลูกรู้จักทั้งต้นไม้อื่นๆและศาสนาต่างๆมาอย่างไร และต้นไม้อื่นๆเติบโตอย่างไร และศาสนาเดียวของเรานั้นได้มีการก่อตั้งขึ้นมาอย่างไร และทุกสิ่งอื่นถูกทำลายอย่างไร พวกเขาร้องเพลง: เมื่อพระอาทิตย์แห่งความรู้ขึ้น... ในเวลานี้มีความมืดอย่างแท้จริง ในเวลานี้มีมนุษย์อยู่มากมายแต่ไม่ใช่พวกเขาทั้งหมดจะมีชีวิตอยู่ที่นั่นในเวลานั้น พวกเขาไม่ได้มีชีวิตอยู่ในอาณาจักรของลัทธิและนารายณ์ ศาสนาเดียวนั้นต้องมีการก่อตั้งขึ้นมาอีกครั้งหนึ่ง เพียงพ่อเท่านั้นที่มาและพูดความรู้นี้ ลูก ๆ มาและศึกษาความรู้อย่างมากเพื่อหารายได้ พ่อมาที่ในฐานะเป็นครูและดังนั้นจึงมีการจัดหารายได้ของลูกถึงครึ่งหนึ่งของวงจร และลูกกลายเป็นผู้ที่มั่งคั่งอย่างยิ่ง ลูกรู้ว่าเวลานี้ลูกกำลังศึกษาเล่าเรียน นี่คือการศึกษามากแห่งความรู้ที่ไม่สูญสลาย บัตติจะไม่กล่าวว่าเป็นของเพชรพลอยแห่งความรู้ที่ไม่สูญสลาย ด้วยสิ่งใดก็ตามที่พวกเขาศึกษาในหนทางของบัตติ, นั่นก็จะมีแต่การสูญเสียเท่านั้น สิ่งเหล่านั้นไม่ได้กลายเป็นเพชรพลอย มีเพียงพ่อผู้เดียวเท่านั้นที่เรียกว่าเป็นมหาสมุทรของเพชรพลอยแห่งความรู้ สิ่งอื่นคือบัตติ ไม่มีเป้าหมายและวัตถุประสงค์ใด ๆ ที่นั่น ไม่มีรายได้ใด ๆ ที่นั่น พวกเขาศึกษาที่โรงเรียนเพื่อหารายได้ และแล้วพวกเขาก็ไปหาครูเพื่อทำบัตติ บางคนก็มีครูในวัยเยาว์และบางคนอื่นก็มีครูในวัยชรา บางคนก็มีการสละทิ้งในวัยเยาว์ ผู้คนมากมายไปที่กุ่มภะมาล่า ไม่มีสิ่งใดเหล่านั้นจะคงอยู่ในยุคทอง เวลานี้ลูก ๆ มีสิ่งเหล่านั้นทั้งหมดในสำนึกของลูกแล้ว เวลานี้ลูกรู้จักผู้สร้างและตอนเริ่มต้นกลางและตอนจบของสิ่งสร้าง พวกเขาได้ยักระยะเวลาของวงจรออกไป พวกเขาได้กล่าวว่าพระเจ้าอยู่ในทุกหนแห่งในเวลาเดียวกัน พวกเขาไม่มีความรู้ใดๆเลย พ่อมาและปลุกลูกให้ตื่นจากการหลับใหลของความไม่รู้ เวลานี้ลูกกำลังเฝ้าแต่เข้าถึงความรู้แบบเตอร์ของลูกเฝ้าแต่ได้รับการชำระ ด้วยความรู้ก็จะมีรายได้และด้วยบัตติก็มีการสูญเสีย เมื่อเวลาของการสูญเสียจบสิ้นลง พ่อก็มาเพื่อจะพอใจให้ลูกหารายได้ การเข้าไปสู่การหลุดพ้นก็เป็นรายได้เช่นกัน ทุกคนเฝ้าแต่ร้องขอความสงบ ขณะที่พูดว่า “โอ้

ผู้ประทานความสงบ” สติปัญญาของพวกเขาที่ตรงไปหาพ่อ พวกเขาพูดว่า: นั้นควรจะมี ความสงบในโลก แต่ไม่มีใครรู้ว่าสิ่งนั้นจะเกิดขึ้นได้อย่างไร ดินแดนแห่งความสงบนั้นแยกห่างจากดินแดนแห่งความสุข พวกเขาไม่รู้แม้แต่สิ่งนั้น แม้แต่ผู้ที่เคยเป็นอันดับหนึ่งก็ยังไม่รู้สิ่งใด เวลานั้นลูกมีความรู้ทั้งหมด ลูกรู้ว่าลูกได้มาเพื่อเล่นบทบาทของการแสดงการกระทำของลูกในสนามของการกระทำนี้ ลูกได้มาจากที่ใด? จากพรหมโลก ลูกได้มาจากโลกที่ไม่มีตัวตนสู่โลกที่มีตัวตนนี้เพื่อเล่นบทบาทของลูก พวกเขาตรวจวิญญาณคือผู้อาศัยอีกสถานที่หนึ่ง ร่างของวัตถุธาตุทั้งห้านี้ก็คงอยู่ที่นี้ นี่เป็นเพียงเมื่อเรามีร่างกายเท่านั้นที่เราจะสามารถพูดได้ เราคือนักแสดงที่มีชีวิต ลูกจะไม่พูดว่าลูกไม่รู้ถึงตอนเริ่ม, ตอนกลางและตอนจบของละครนี้อีกต่อไป ก่อนหน้านั้นลูกไม่รู้สิ่งนั้น ลูกไม่รู้จักทั้งพ่อ, บ้านและรูปของลูกอย่างถูกต้องแม่นยำ เวลานั้นลูกรู้ว่าดวงวิญญาณเฝ้าแต่เล่นบทบาทของเขาอย่างไร ลูกได้จดจำสิ่งนี้ ก่อนหน้านั้นลูกไม่ได้จดจำสิ่งนี้ ลูกรู้ว่าเพียงพ่อที่แท้จริงเท่านั้นที่บอกสัจจะแก่ลูกที่จะทำให้ลูกกลายเป็นนายของดินแดนแห่งสัจจะ พวกเขาได้เขียนเกี่ยวกับสัจจะไว้ในคัมภีร์สุขุมณีสวนหนึ่งของคัมภีร์เกรนท์ของชาวซิกซ์ ดินแดนแห่งสัจจะก็เรียกว่าสัจจะ เหล่าเทพทั้งหมดคือผู้ที่พูดสัจจะ เป็นพ่อผู้ที่สอนสัจจะแก่ลูก ให้มองดูว่าท่านได้รับการยกย่องมากเพียงไร! คำยกย่องของท่านที่ได้รับการจดจำนั้นก็เป็ประโยชน์แก่ลูก ผู้คนยกย่องซิปบาบา ท่านผู้เดียวเท่านั้นที่รู้ถึงตอนเริ่ม, ตอนกลางและตอนจบของต้นไม้ พ่อบอกสัจจะแก่ลูกและดังนั้นลูก ๆ จึงได้กลายเป็นผู้มีสัจจะ ดินแดนแห่งสัจจะได้มีการสร้างขึ้นเช่นกัน บาร์ตเคยเป็นดินแดนแห่งสัจจะ นี่คือนสถานที่การจาริกแสวงบุญอันดับหนึ่งที่สูงสุดเหนือสิ่งใด เพราะพ่อผู้ประทานชีวิตใหม่ที่ไม่มิกิเลสแก่ทุกคนมาในบาร์ตเท่านั้น ศาสนาเดียวได้มีการก่อตั้งขึ้นและศาสนาอื่นก็ถูกทำลาย พ่อได้อธิบายแก่ลูกแล้วว่าไม่มีสิ่งใดเลยในอาณาเขตที่ละเอียดอ่อน สิ่งเหล่านั้นเป็นเพียงนิมิตที่ผู้คนได้รับ พวกเขาได้นิมิตในหนทางของบักตีด้วยเช่นกัน หากไม่มีนิมิต, วัดเหล่านั้น ฯลฯ จะสร้างขึ้นได้อย่างไร? เหตุใดการกราบไหว้บูชาจึงได้เกิดขึ้น? พวกเขาได้นิมิตและรู้สึกว่าการเหล่านั้นอยู่ในรูปที่มีชีวิต พ่ออธิบาย: วัดทั้งหมด ฯลฯ ได้ถูกสร้างขึ้นในหนทางของบักตี ทุกสิ่งที่ลูกเคยเห็นและเคยได้ยินจะช้ารอย วงจรจะเฝ้าแต่หมุนไป การละเล่นของความรู้และบักตีได้ถูกสร้างขึ้น มีคำกล่าวอยู่เสมอว่า: ความรู้, บักตีและการวางเฉย อย่างไรก็ตามพวกเขาไม่รู้รายละเอียดใดเลย พ่อหนึ่งที่นี่และอธิบายว่าความรู้คือกลางวันและบักตีคือกลางคืน มีการวางเฉยในเวลากลางคืนและแล้วก็กลายเป็นกลางวัน มีความทุกข์ในบักตีและเหตุนี้เองจึงมีการวางเฉยในสิ่งนั้น ลูกไม่สามารถพูดว่าการวางเฉยในความสุข ก็ได้มีการสละละทิ้งเนื่องจากความทุกข์ พวกเขาเชื่อว่ามีความสุขในความเป็นสิริสุข เหตุนี้เองพวกเขาจึงได้ทิ้งภรรยาของตนและจากเธอไป ทุกวันนี้พวกเขาได้กลายเป็นผู้ที่มั่งคั่ง เพราะใครก็ตามไม่สามารถได้รับความสุขโดยที่ไม่มีทรัพย์สินสมบัติ มายาจุใจพวกเขาและนำพวกเขากลับจากป่าเข้ามาสู่เมือง วิเวกอนันดาและรามากฤษณะเคยเป็นชั้นยาสซีที่ยิ่งใหญ่ ผู้ที่เคยมีชีวิตอยู่มาในอดีต รามากฤษณะมีพลังของการสละละทิ้ง แต่เป็นวิเวกอนันดาผู้ที่ได้อธิบายและฝึกฝนทุกสิ่งเกี่ยวกับบักตี พวกเขาทั้งสองมีตำราทางศาสนา เมื่อใครบางคนเขียนตำราเขาก็นั่งอยู่ในสมาธิอย่างแน่วแน่ เมื่อรามากฤษณะเขียนประวัติชีวิตของตนเอง เขาก็ได้บอกให้สาวกของเขานั่งอยู่ท่าๆ เขาเป็นชั้นยาสซีที่เข้มงวดอย่างมาก, ผู้ที่มีชื่อเสียงอย่างยิ่ง พ่อไม่ได้พูดว่าลูกต้องเรียกภรรยาของลูกว่าแม่ พ่อพูดว่า: ให้คิดว่าเธอเป็นดวงวิญญาณด้วยเช่นกัน ดวงวิญญาณทั้งหมดคือพี่น้องเพศชาย ประเด็นของชั้นยาสซีนั้นแยกห่างไป เขา (รามากฤษณะ) คิดว่าภรรยาของเขาเป็นแม่ เขายกย่องมารดาของเขา นี่คือนหนทางของความรู้ การวางเฉยคือบางสิ่งอื่น เนื่องจากการวางเฉย เขาจึงคิดว่าภรรยาของเขาเป็นแม่ของเขา นั้นไม่สามารถจะมีสายตาที่เป็นอาชญากรเมื่อมีการใช้คำว่า “แม่” ด้วยความสัมพันธ์ของการเป็นพี่สาวน้องสาว นั้นก็สามารถที่จะมีสายตาที่เป็นอาชญากร จะไม่เคยมีความคิดที่เลวร้ายใดๆ เกี่ยวกับผู้เป็นแม่ พ่อก็สามารถจะมีสายตาที่เป็นอาชญากรกับลูกสาวของตน แต่จะไม่มีสายตาที่เป็นอาชญากรใดกับผู้เป็นแม่ ดังนั้นชั้นยาสซีเริ่มที่จะคิดว่าภรรยาของเขาเป็นแม่ของเขา ในการเชื่อมโยงกับเขา พวกเขาไม่ได้ถามว่า: โลกจะดำเนินไปอย่างไร? สิ่งสร้างจะเกิดขึ้นได้อย่างไร? นั่นเป็นเพียงคนเดียวผู้ที่มีความเอือมระอาและคิดว่าภรรยาของเขาเป็นแม่ ให้มองดูว่าเขาได้รับการยกย่องมากเพียงไร! ที่นี้สายตาของผู้คนมากมายได้ถูกดูดติดไป แม้แต่ด้วยสำนึกของความเป็นพี่น้องหญิงชาย เหตุนี้เองบาบาจึงพูดว่า: ให้คิดว่าตนเป็นพี่น้องเพศชาย นี่คือนประเด็นของความรู้ นั่นคือนประเด็นของเพียงคนเดียว ที่มีพี่น้องหญิงชายมากมายผู้ที่เป็นลูก ๆ ของประชาบิดาบรรพบุรุษ พ่อหนึ่งที่นี่และอธิบายทุกสิ่งแก่ลูก ผู้นี้ก็ได้อศึกษาคัมภีร์ ฯลฯ ด้วยเช่นกัน ศาสนาของหนทางสันโดษนั้นแตกต่างไป นั่นเป็นเพียงสำหรับผู้ชาย นั่นคือการวางเฉยที่มีขีดจำกัด ในขณะที่ลูกมีการวางเฉยในทั้งโลกที่ไม่มีขีดจำกัด พ่อมาในยุคแห่งการบรรจบพบกันเท่านั้นและอธิบายสิ่งที่ไม่มีขีดจำกัดแก่ลูก เวลานั้นลูกต้องมีการวางเฉยต่อโลกเท่านั้น นี่คือนโลกที่ไม่บริสุทธิ์และสกปรกอย่างยิ่ง ร่างกายที่นี้ไม่สามารถจะบริสุทธิ์ได้ เพียงในยุคทองเท่านั้นที่ดวงวิญญาณจะได้รับร่างใหม่ แม้ว่าดวงวิญญาณกลับมามีบริสุทธิ์ที่นี้ ร่างของเขาก็ยังคงอยู่อย่างไม่บริสุทธิ์จนกว่าเขาจะไปถึงสภาพการอยู่เหนือบ่วงกรรม เมื่ออัลลอยด์

ปะปนลงไปในห้องคำ เครื่องประดับที่ทำมาจากสิ่งนั้นก็มีการปะปนด้วยอัลลอยด์เช่นกัน เมื่ออัลลอยด์ถูกจัดไป, เครื่องประดับก็จะเป็นทองแท้ด้วยเช่นกัน ทั้งดวงวิญญาณและร่างของลักษมีและนารายณ์นั้นสาโทประธาน ทั้งลูก ๆ ดวงวิญญาณและร่างของลูกนั้นทาโมประธานและนำเกลียด ดวงวิญญาณได้อยู่อย่างนำเกลียดด้วยการนั่งบนกองไฟของต้นหาราคะ พ่อพูดว่า: พ่อมาและทำให้ลูกสวยงามจากนำเกลียด สิ่งเหล่านี้คือประเด็นของความรู้ ไม่มีเรื่องของน้ำ ฯลฯ ทั้งหมดได้อยู่อย่างไม่มีบริสุทธิด้วยการนั่งบนกองไฟของต้นหาราคะ ดังนั้นได้มีการผูกมัดก็เพื่อที่ลูกจะทำสัญญาที่จะกลับมาบริสุทธิ พ่อพูดว่า: พ่อกำลังพูดกับดวงวิญญาณ พ่อคือพ่อของดวงวิญญาณ ผู้เดียวที่ลูกได้จดจำมาอย่างต่อเนื่อง: บาบา ได้โปรดมาและพาพวกเราไปสู่ดินแดนแห่งความสุขเถิด! ให้จัดความทุกข์ของเราเถิด ในยุคเหล็กมีความทุกข์ที่ไม่มีขีดจำกัด พ่ออธิบาย: ลูกได้อยู่อย่างนำเกลียดและทาโมประธานด้วยการนั่งบนกองไฟของต้นหาราคะ เวลานี้พ่อได้มาเพื่อพาลูกออกจากกองไฟของต้นหาราคะและทำให้ลูกนั่งบนกองไฟของความรู้ เวลานี้ลูกต้องกลับมาบริสุทธิและไปสู่สวรรค์ ลูกต้องจดจำพ่อ พ่อดึงลูก เมื่อผู้เป็นคู่ได้มาหาบาบา หนึ่งในคุณนั้นรู้สึกถึงแรงดึงดูดและอีกคนหนึ่งนั้นไม่รู้สึก สามีกะพูดในทันที “ฉันจะกลับมาบริสุทธิในชาติเกิดสุดท้ายนี้และไม่ได้ไปบนกองไฟของต้นหาราคะ” นั่นไม่ได้หมายถึงว่ามีศรัทธา หากเขามีศรัทธา, เขาก็จะเขียนจดหมายถึงพ่อที่ไม่มีขีดจำกัดและรักษาสายใยนั้น บาบาเคยได้ยินว่าพวกเขาอยู่อย่างบริสุทธิ แต่พวกเขายังคงข้องแวะในธุรกิจอย่างสมบูรณ์ พวกเขาไม่ได้มีการจดจำระลึกถึงพ่อ ลูกควรจะจดจำพ่อเช่นนั้นอย่างมาก สามีกะและภรรยามีความรักต่อกันและกันอย่างมาก ภรรยาจดจำสามีกะของเธออย่างมาก! พ่อที่ไม่มีขีดจำกัดควรจะได้รับ การจดจำมากที่สุด มีเพลงที่ว่า: ไม่ว่าลูกจะรักหรือปฏิเสธพ่อ พ่อก็จะไม่มีวันปล่อยมือลูก ไม่ใช่ว่าลูกต้องมาและมีชีวิตอยู่ที่นั่น นั่นก็จะเป็นการสละละทิ้ง นั่นจะหมายถึงว่าลูกได้จากบ้านและครอบครัวของลูกและมาอยู่ที่นี่ ลูกได้รับการบอกว่า: ให้อยู่ที่บ้านกับครอบครัวของลูกและกลับมาบริสุทธิ เตาอบนี้ถูกสร้างขึ้นในตอนเริ่มต้นที่จะทำให้ผู้คนมากมายพร้อมที่จะไปและรับใช้ มีเรื่องราวที่ดีมากเกี่ยวกับพวกเขา ผู้ที่ได้เป็นของพ่อและได้อยู่ในัยกะ แต่ไม่ได้ทำงานรับใช้ทางจิตใด ๆ ก็จะไปและกลายเป็นสาวใช้คนรับใช้ พวกเขาจะได้รับมงกุฎในเวลาสุดท้าย, ตามลำดับกันไป, ตามความเพียรพยายามของเขา มีสกุลของพวกเขาด้วยเช่นกัน พวกเขาไม่สามารถกลายเป็นส่วนหนึ่งของปวงประชา ผู้ที่มาจากข้างนอกไม่สามารถจะกลายเป็นผู้ที่อยู่ข้างในได้ ผู้คนจากลัทธิวัลลาบจารีไม่เคยปล่อยให้บุคคลภายนอกเข้ามาข้างใน ประเด็นเหล่านี้ต้องเป็นที่เข้าใจ ความรู้เป็นเพียงเรื่องของ 1 วินาทีเท่านั้น ดังนั้นเหตุใดพ่อจึงถูกเรียกว่าเป็นมหาสมุทรแห่งความรู้? ท่านเฝ้าแต่อธิบายแก่ลูกและจะเฝ้าแต่อธิบายแก่ลูกจนถึงเวลาสุดท้าย เมื่อได้มีการก่อตั้งอาณาจักร ลูกจะไปถึงสภาพของอยู่เหนือบ่วงกรรมของลูก และแล้วความรู้ก็จะจบสิ้นลง นี่เป็นเพียงเรื่องของ 1 วินาที แต่ก็ยังจะต้องมีการอธิบาย ลูกได้รับมรดกที่มีขีดจำกัดจากพ่อที่มีขีดจำกัด ในขณะที่พ่อที่ไม่มีขีดจำกัดทำให้ลูกกลายเป็นนายของโลก ลูกจะไปสู่ดินแดนแห่งความสุขและเวลาที่เหลือจะไปสู่ดินแดนแห่งความสงบ ที่นั่นไม่มีสิ่งใดเลยนอกจากความสุข พวกเราได้รับการประกันว่าพ่อได้มาแล้ว และพวกเรากำลังจะกลายเป็นนายของโลกใหม่ด้วยการศึกษาราชาโยคะ อัจชะ ถึงลูก ๆ ที่สุดแสนหวาน ผู้เป็นที่รักยิ่ง ที่จากหายไปนาน เวลานี้ได้พบพานอีกครั้ง รัก ระลึกถึง และสวัสดีตอนเช้า จากแม่ พ่อ บัณฑิตา พ่อทางจิตพูดนมัสตกับลูก ๆ ทางจิต

สาระสำหรับการสร้างสมเพื่อการเป็นตัวของความรู้ คุณธรรม และการจดจำระลึกถึง:

1. ให้มีการวางเฉยที่ไม่มีขีดจำกัดในโลกที่สับสนและไม่บริสุทธินี้ และทำความเพียรพยายามอย่างเต็มที่ที่จะทำให้ดวงวิญญาณบริสุทธิ ให้ลูกดึงดูดเพียงพ่อผู้เดียวเท่านั้น
2. ให้ซาร์จแบตเตอรี่ของลูกด้วยการเข้าถึงความรู้ ทำให้ตนเองมั่งคั่งด้วยเพชรพลอยแห่งความรู้ ในเวลานี้คือเวลาที่จะหารายได้ ดังนั้นปกป้องตนเองจากการสูญเสีย

พร: ขอให้ลูกสละละทิ้งความต้องการที่จำกัดและด้วยเหตุนี้กลับมาดี และดังนั้นกลับมาโง่เขลาต่อความรู้ของความต้องการ ถ้าจิตใจของลูกมีความต้องการที่มีขีดจำกัดใด ๆ พวกเขาจะไม่ยอมให้ลูกกลับมาดี เมื่อลูกกำลังเดินท่ามกลางแสงพระอาทิตย์ เสาของลูกจะไปเบื้องหน้าลูกและถ้าลูกพยายามที่จะจับมัน ลูกจะไม่สามารถจับมันได้ เมื่อลูกหมุนตัวกลับ เสาของลูกจะตามลูก ในลักษณะเดียวกับความต้องการดึงดูดลูกและทำให้ลูกร้องไห้ ให้ปล่อยความต้องการเหล่านั้นไปและความต้องการนั้นจะตามลูก ผู้ที่ร้องขอบางสิ่งจะไม่สามารถกลับมาเต็มและสมบูรณ์ได้ การไล่ตามความต้องการที่จำกัดเป็นเหมือนภาพลวงตา ให้อยู่อย่างปลอดภัยจากสิ่งนี้อย่างสม่ำเสมอและลูกจะกลับมาโง่เขลาต่อความรู้ของความต้องการ

คติพจน์: สะสมพรด้วยการกระทำที่สูงส่งและกิจกรรมที่สูงส่งของลูกและแล้วสถานการณ์ที่ใหญ่เช่นภูเขาจะกลายเป็นเช่นสำลี

*** โอม ชานติ ***